

4. Вахняк Н. В. Підготовка майбутніх педагогів до валеологічної освіти дошкільників / Н.В. Вахняк // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://conference.mdpu.org.ua/viewtopic.php?t=943>
5. Воронін Д. Є. Теоретичні засади формування здоров'язберігаючої компетентності / Д.Є. Воронін // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.imidg.ucoz.ua/knigy/pnauk2.pdf>
6. Денисенко Н. Витоки здоров'я дитини: [навчально-методичний посібник]/ Н. Денисенко, А. Михайліченко, Л. Лихолід, С. Лупінович – Тернопіль: Мандрівець, 2010. – 160с.
7. Гнізділова О.А. Формування здоров'язбережувальної компетенції у дітей дошкільного віку: Навч. – метод. посіб. / О.А. Гнізділова, Н. В. Гаврилюк. – Полтава: ПНПУ, 2013. – 112 с.
8. Книш Т. В. Валеологічна підготовка майбутніх вихователів дошкільних закладів освіти: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.04 "Теорія і методика професійної освіти" / Т. В. Книш. – К., 2001. – 21с.
9. Нестеренко В. Підготовка майбутніх педагогів до виховання у дошкільників навичок здорового способу життя: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.04 "Теорія і методика професійної освіти" / В. Нестеренко. – Одеса, 2003. – 20с.

Гнізділова Е.А.

**ПРОФЕСИОНАЛЬНАЯ ПОДГОТОВКА БУДУЩИХ ВОСПИТАТЕЛЕЙ К
ФОРМИРОВАНИЮ ЗДОРОВЬЕСБЕРЕГАЮЩЕЙ КОМПЕТЕНЦИИ У ДЕТЕЙ
ДОШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА**

В статье охарактеризованы теоретико – методические основы формирования профессиональной подготовки воспитателей к формированию здоровьесберегающей компетенции, описана специфика подготовки специалистов дошкольного образования в высшем педагогическом учебном заведении в направлении здоровьесберегающей работы с дошкольниками.

Ключевые слова: здоровье, здоровьесберегающая компетентность, профессиональная подготовка, физкультурно - оздоровительная работа.

Gnizdilova O.A.

**TRAINING FUTURE EDUCATORS TO FORM THE HEALTH – SAVING COMPETENCE OF
PRESCHOOL CHILDREN**

In this paper are characterized theoretical and methodological foundations for the formation of training teachers to form the health - saving competence; describes the specific training of preschool education specialists in higher pedagogical educational institution towards form the health - saving work with preschoolers.

Key words: health, the health - saving competence, training, sports and recreation activities.

УДК 371.134: 811.1/.2 + 81'24 (045)

Данилюк С.С.

**МОТИВАЦІЙНИЙ АСПЕКТ ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ
КОМПЕТЕНТНОСТІ СУЧАСНИХ ФАХІВЦІВ**

У статті велику увагу зосереджено на необхідності визначити роль мотивації у процесі формування професійної компетентності сучасних фахівців. Водночас розглянуто проблему посилення мотивації до пізнавальної діяльності майбутніх фахівців у процесі формування їхньої професійної компетентності. Визначено дві тенденції, які характеризують студентський віковий період.

Ключові слова: пізнавальна діяльність, навчальна діяльність, професійна компетентність, мотивація, зовнішні мотиви, внутрішні мотиви.

Постановка проблеми. Світовий педагогічний досвід свідчить про те, що одним із найважливіших рушійних чинників в навчальному процесі сучасних фахівців є мотиваційний, або ціннісно-орієнтаційний. Лінгвістична спрямованість сучасних фахівців виражається в позитивній мотивації суб'єкта навчання до процесу навчання й опанування професійними знаннями, сукупності стійких інтересів до розвитку комунікативної, лінгвокраїнознавчої та соціокультурної компетенцій. Тому мотиваційний аспект навчального процесу є надзвичайно важливим. У зв'язку з вищевикладеним особливого значення набуває виокремлення зовнішніх і внутрішніх мотивів навчальної діяльності.

Кожному викладачеві слід пам'ятати про те, що колектив студентської групи своєю внутрішньою й зовнішньою організацією суттєво впливає на ставлення всіх членів навчальної групи до мотивації в оволодінні майбутньою спеціальністю. З огляду на це можна стверджувати, що однією із основних соціально-психологічних умов ефективного впливу студентської спільноти на розвиток особистості кожного окремого студента, формування його мотиваційної сфери є оптимізація міжособистісних взаємин. Основними чинниками розвитку колективу студентської групи як засобу виховання пізнавальних потреб і мотивів є: спільна діяльність щодо обговорення цікавих професійно спрямованих тем; системність виховної роботи; позитивний вплив соціуму; визначення перспектив навчальної групи. Таким чином, на якість засвоєння знань студентами у ВНЗ суттєвим чином впливає характер міжособистісних стосунків у навчальній групі. Завдання викладача полягає у врахуванні всіх соціально-психологічних детермінантів групового впливу на особистість кожного студента [14, с.91-92].

Аналіз досліджень і публікацій. Враховуючи особливості студентського віку, є підстави припускати, що системоутворювальною особистісною якістю у структурі професійного становлення сучасних фахівців є рефлексія. Спираючись на роботи К. О. Абульханової-Славської, Є. М. Андронова, Ю. К. Бабанського, С. А. Калашникової, С. Л. Рубінштейна, Д. М. Узнадзе й ін. про рефлексію життя людини в цілому, або її етапів, зазначимо, що студентський вік є найсенситивнішим до розвитку комплексу різноманітних здібностей, у тому числі до аналізу, рефлексії та творчого самовираження.

Проблема студентства як особливої соціально-психологічної і вікової категорії розглядалася в дослідженнях Б. Г. Ананьєва, Н. В. Кузьміної, Ю. М. Кулюткіна, К. І. Степанової, а також у працях М. І. Дьяченка, І. О. Зимньої, Л. А. Кандиловича, Г. Ю. Любимової, Є. М. Никиреєва, П. О. Просецького, В. О. Сластьоніна, В. О. Якуніна й ін.

Мета статті полягає у необхідності визначити роль мотивації у процесі формування професійної компетентності сучасних фахівців.

Виклад матеріалу. У процесі формування професійної компетентності сучасних фахівців важливо враховувати їхні психологічні стани у процесі здійснення ними навчальної діяльності, оскільки вони прямо впливають на стан задоволення від діяльності в навчальній групі, а також зумовлюють виникнення й утворення специфічних рис особистості та професійно важливих якостей, визначають успішність перебігу пізнавальних процесів членів групи. Керування процесом групового розвитку і психічних станів є реальною основою для цілеспрямованої активізації резервних можливостей індивідів, їхніх творчих здібностей [14, с.91].

М. Шоу підкреслює той факт, що приміщення, де відбуваються заняття, відіграє чималу роль у створенні позитивного психологічного клімату серед студентів такими словами: "Серед багатьох аспектів фізичного оточення, що впливають на групові процеси, найзначущішими є матеріальні складові, зокрема, форма та розмір кімнати, освітлення, колір стін тощо" [15, с.172]. Зазначені чинники безпосередньо впливають на афективно-перцептивне сприйняття сучасними фахівцями навколишнього оточення, сприяють виникненню емпатійності, творчості й інтересу до освоєння діяльності.

На увагу заслуговує той факт, що навчальні групи студентів характеризуються однорідністю вікового складу, злиттям в єдиний процес навчання і виховання, порівняно високим ступенем самоврядування, інтенсивністю спілкування [14, с.91]. У зв'язку із цим

урахування вікових психологічних особливостей та індивідуальних інтересів студентів, є досить актуальним і логічним. Безперечно, що кожний вік характеризується певним ступенем розвитку інтелектуальних якостей та психологічних особливостей особистості й викликає необхідність урахування вікових особливостей студентів при організації навчального процесу. Урахування вікових особливостей та індивідуальних відмінностей передбачає опору на властиві тому чи іншому віку особливості нервової системи і має на меті проектування й формування нових рис і властивостей особистості.

У нашому дослідженні суб'єктами навчальної діяльності є юнаки та дівчата віком 20-22 років. Цей віковий період (18-25 років) називається пізньою юністю. Молодих людей цієї вікової категорії характеризує зрілість у розумовому та моральному відношенні, що створює передумови для критичної оцінки власної особистості в цілому. Їх вирізняє сміливість, рішучість, здатність до захоплення, оптимізм, самостійність, прямотинійність, розвивається самокритичність. Це період прийняття відповідальних рішень, вибору й оволодіння професією, визначення стилю діяльності й свого місця в житті [13]. Зазначений вік належить до другого періоду юності або першого періоду зрілості, якому властиві порівняно високий освітній рівень, активне споживання культури, відносна економічна самостійність, розвиток пізнавальної мотивації, підвищена потреба в комунікації, соціальна активність [7; 11].

Психолого-педагогічна характеристика студентства визначає дві тенденції, які характеризують цей віковий період [9, с.25]: 1) підвищений інтерес до власної особистості, самопізнання та самовиховання; 2) прагнення до розширення соціальних зв'язків. Соціальна й інтелектуальна зрілість передбачають не лише вироблення системи поглядів на світ, а й на своє місце в ньому, усвідомлення себе носієм певних суспільних цінностей, а отже, і соціально корисною особистістю. Саме тому у студентському періоді помітно зміцнюються ті якості, котрих не вистачало повною мірою у старших класах – цілеспрямованість, рішучість, наполегливість, самостійність, ініціатива [10, с.52-53].

Студентський вік характеризується високим рівнем розвитку пізнавальних процесів, появою нових вимог до себе та до оточуючих, зміною провідних видів діяльності. Підкреслюється здатність студентів робити загальні висновки на основі конкретних даних і, навпаки, переходити до конкретних умовиводів на базі загальних відомостей, тобто повною мірою виражена здатність до індукції та дедукції. Л. С. Виготський, аналізуючи особливості розвитку психіки в даному віковому періоді, особливе місце відводив самосвідомості, коли відбувається критична оцінка себе та навколишнього світу, визначення свого місця в соціальному середовищі [2, с.238]. Л. С. Виготський зазначає, що студенти мислять категоріями, за допомогою вироблених у мисленні понять, виникає категоріальне сприйняття. "Студенти не лише усвідомлюють і осмислюють сприйняту ними дійсність, а й осмислюють її у поняттях, тобто для них в акті наочного сприйняття складно синтезується абстрактне та конкретне мислення. Вони впорядковують видиму дійсність за допомогою вироблених у мисленні понять" [3, с.278].

Ще однією особливістю малих груп є довгостроковий вплив на групу зовнішнього статусу. Він визначає призначення групи, професійно-кваліфікаційний розподіл позицій індивідів відповідно до призначення групи. Зважаючи на це, на викладача покладаються такі завдання [14, с.91]:

- 1) створити відкриту, дружню й позитивну атмосферу в навчальній групі;
- 2) доповнювати владу, що поєднується із роллю та статусом викладача, із владою знань і компетенцією;
- 3) мати довіру серед усіх членів навчальної групи;
- 4) підтримувати дух змагання, відповідно до навчальних цілей, та максималізувати зусилля співпраці серед суб'єктів навчання;
- 5) створювати всі необхідні умови для того, щоб студенти почувалися комфортно;
- 6) підвищувати самоконтроль усіх членів навчальної групи.

Сфера пізнавальних, у тому числі й навчальних інтересів, виходить за межі навчального закладу та набуває форми пізнавальної самодіяльності – прагнення до пошуку й

отримання знань та інформації самостійно, до формування необхідних для цього умінь на базі вже наявних. Характерною особливістю студентського віку є прагнення до самоосвіти. У студентів виникає особливе пізнавальне ставлення до самих себе, яке виступає у вигляді бажання та вміння аналізувати й оцінювати власні вчинки, а також поставити себе на місце іншої людини, бачити і сприймати світ із інших позицій, аніж свої власні [3, с. 118]. У цьому віці важливо підтримати й розвинути це прагнення, перетворити його на міцно закріплене вміння в саморозвитку та самопізнанні. Викладач, організовуючи навчальну діяльність, має взяти до уваги зазначені особливості інтелектуального і психічного розвитку особистості. Працюючи з різними видами інформації, здійснюючи її аналітико-синтетичне опрацювання, створюючи власний інформаційний документ, студенти вчаться планувати й організовувати свою пізнавальну активність, поповнюють свої знання про навколишній світ, усвідомлюють себе активними членами суспільства, таким чином, відбувається саморозвиток і становлення вольової й інтелектуальної сфер особистості.

Виокремлюються такі основні задатки, що визначають успішність навчання в цілому та формування професійної компетентності [8, с.53]:

1) темперамент і відповідний тип навченості індивіда (комунікативно-мовний та когнітивно-лінгвістичний);

2) мнемічні здібності особистості (особливості пам'яті як процесу сприйняття, опрацювання та зберігання інформації).

Психолого-педагогічний аналіз пізнавальної діяльності студентів показав, що при виборі форм і прийомів організації навчального процесу врахування темпераменту кожного зі студентів позитивно впливає на хід та результат навчання. За Ю. В. Науменком, студенти з вираженим комунікативним типом навчання відрізняються такими характеристиками, як ініціативність, яскрава емоційна реакція, висока реактивність. Студенти когнітивно-лінгвістичного типу навчання характеризуються "прихованою" пізнавальною активністю, коли комунікація відступає на другий план, і переважають навчальні дії [12, с.15].

Л. С. Виготський, аналізуючи психічні особливості пам'яті студентів, говорить про те, що пам'ять у цьому віці звільняється від ейдетично наочних образів, на перший план висувається вербальна пам'ять, пов'язана з осмисленням, аналізом, систематизацією матеріалу. На думку науковця, "пам'ять заповнюється не стільки образами конкретних предметів, скільки їхніми поняттями, зв'язками, відношеннями" [3, с.280].

Щодо проблеми мнемічних здібностей сучасних фахівців, то пам'ять має складну, багаторівневу структуру. Одні її рівні – це здатність до фіксації інформації, інші пов'язані з її кодуванням. Таким чином, виокремлюються, відповідно, два види здібностей – фіксація та смислове опрацювання інформації [8, с.54]. Отже, адекватне використання педагогом знань про особливості психіки, пам'яті, темпераменту та здібностей сучасних фахівців підвищує результативність їхньої навчальної діяльності.

Наступною умовою, котра виступає як органічне продовження двох попередніх, є самостійна пізнавальна активність сучасних фахівців у ході навчально-пізнавального процесу. Відповідно до компетентнісного підходу, який розробляється в психолого-педагогічній літературі, засвоєння певних знань і формування різних умінь та навичок відбувається лише під час самостійної активної діяльності сучасних фахівців. Як наслідок, відбувається зсув акцентів із викладання на навчання, який і є сутністю освіти. У цьому випадку якісно змінюється роль викладача в навчальному процесі: з особи, яка передає знання та контролює оволодіння ними, він стає людиною, яка планує й організовує навчання, виконує консультативну роль. Важливу роль відіграє також і використання викладачем методологічного принципу організації навчального процесу як суб'єкт-суб'єктної взаємодії. Викладач виходить із ситуації того, хто видає готове знання, запитує та контролює, він переходить на позицію спільного зі студентами учасника в отриманні ними знань [8, с. 54].

Особистість викладача, його мислення та стиль спілкування впливають на навчальний процес і є умовою, необхідною для ефективної організації процесу навчання. Очевидним є той факт, що викладач повинен мати й високу інтелектуальну підготовку, має знати

методику викладання свого предмета і вміти здійснювати міжпредметні зв'язки. Інтелект викладача, стиль його мислення, різноманітні знання є первісною основою для формування професійної компетентності сучасних фахівців.

Г. І. Железовська необхідною умовою для здійснення повноцінного навчального процесу називає наявність "діалектичного мислення викладача" як "системи регулятивних принципів, котрі організують і спрямовують процес навчання та виховання у ВНЗ. Воно є як свідченням об'єктивної виокремленості, розвиненості певного дослідження питань, що виносяться на обговорення під час академічних занять, так і підставою для евристичного обміну інформацією" [6, с.52-53]. Науковий світогляд викладача також має вирішальний вплив на формування умінь професійної діяльності сучасних фахівців. Г. І. Железовська також зазначає, що викладач має бути "цільним, цілісним, конгруентним" [5, с.41]. Л. Г. Вяткін так висловлюється з приводу діяльності викладача: "робота викладача – це творча діяльність, до її структури входять різні компоненти: конструктивний, органічний, комунікативний, гностичний" [4, с.92]. У педагогічній діяльності науковець виокремлює комплекс таких умінь [там само]: гностичних, проектувальних, конструктивних, комунікативних, організаторських.

Гностичні або пізнавальні вміння включають у себе можливість аналізувати ситуацію, що склалася, ставити перед собою певне коло завдань, здобувати нові знання, необхідні для їх вирішення. Проектувальні вміння засновані на здатності викладача передбачати результати тих чи інших власних дій, планувати зміст навчальної інформації, а також діяльність як свою власну, так і майбутніх фахівців. Конструктивні вміння – це дії, пов'язані зі структурною побудовою майбутнього заняття, комбінацією різних прийомів роботи, їхнім співвіднесенням із наявними умовами. Комунікативні вміння характеризуються здатністю спілкуватися з сучасними фахівцями, встановлювати контакт із ними, викликати у них інтерес до заняття. Організаторські вміння "синтезують гностичні, проектувальні, конструктивні та комунікативні й виявляють себе у використанні наявного арсеналу засобів, форм, методів впливу при пред'явленні навчально-виховної інформації" [4, с.92-93].

Стиль спілкування, обрані методи взаємодії викладача з майбутніми фахівцями можуть як налаштувати їх на активну пізнавальну діяльність із опрацювання отриманої інформації, так і навпаки знижувати її активність. Завданням педагога, в такому випадку, є спонукати сучасних фахівців до роботи, показати їм переваги того чи іншого виду роботи з отримуваним знанням, навчити сучасних фахівців рефлексії і критичного ставлення до досягнутих результатів. Викладач і сучасні фахівці мають працювати "в парі", виступати повноправними партнерами в ході навчального процесу. Особистість викладача впливає на формування ставлення студентів до навчальних предметів. І від того, в якому стилі спілкується викладач зі студентами, як будуватиметься їхнє взаємне спілкування залежатиме й результат пізнавальної діяльності сучасних фахівців.

М. А. Березовін виокремлює п'ять стилів спілкування викладача зі студентами під час навчально-виховного процесу [1, с.84]: активно-позитивний, ситуативний, пасивно-позитивний, пасивно-негативний, активно-негативний.

Активно-позитивний стиль характеризується емоційно-позитивною спрямованістю викладача щодо студентів, яка виявляє себе в манері спілкування, мовленнєвих зворотах, висловлюваннях педагога. Такий тип викладачів дає позитивну оцінку інтелектуальним якостям студентів, бачить у них особистість, здатну до самореалізації за відповідних умов. В індивідуальних характеристиках своїх студентів вони помічають позитивний ріст й якісні зрушення.

При ситуативному стилі відносин педагогові властива емоційна нестабільність у поведінці, що залежить від конкретних ситуацій, які виникають у ході навчального процесу. Поведінка викладача при зазначеному стилі спілкування є непослідовною і нестабільною. Для педагога характерним є чергування дружелюбності та ворожості щодо студентів. Викладач із таким типом спілкування не має твердих об'єктивних поглядів на особистість

студентів, їхні здібності й можливості розвитку. Оцінка педагогом діяльності студентів є суперечливою і невизначеною.

Пасивно-позитивний стиль характеризується загальною позитивною спрямованістю в манері поведінки та мовленнєвих висловлюваннях викладача. Однак, педагогу притаманна певна замкнутість, категоричність у судженнях, офіційний тон у спілкуванні зі студентами.

Пасивно-негативний стиль спілкування викладача відрізняється емоційно млявим, байдужим ставленням до студентів й навчального процесу в цілому. Педагог такого типу явно не виявляє негативного ставлення до студентів, але й не висловлює своєї оцінки того, що відбувається навколо нього, він стоїть ніби осторонь, є байдужим до успіхів і невдач студентів.

При активно-негативному стилі відносини викладача зі студентами характеризуються явно вираженою емоційно-негативною спрямованістю, яка виявляє себе в різкій, дратівливій манері спілкування зі студентами. Такий педагог дає низьку оцінку здібностям своїх студентів, акцентує їхні недоліки, невдачі. Похвала як метод виховання та навчання є для нього невластивою, критику і зауваження він вважає значущішими в навчальному процесі [1, с.85].

Порівняльний аналіз наведених типів спілкування уможливорює висновок про те, що кращим для викладача є вияв активно-позитивного типу спілкування, в ході якого створюється доброзичлива атмосфера на занятті, що сприяє посиленню мотивації студентів до пізнавальної діяльності у процесі формування їхньої професійної компетентності, а також найповнішому розкриттю особистостей та здібностей сучасних фахівців.

Перспективи подальших пошуків у напрямку дослідження. Серед подальших перспектив дослідження вбачаємо необхідність проаналізувати психологічні, педагогічні й лінгвістичні засади формування професійної компетентності сучасних фахівців засобами інтернет-технологій.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Березовин Н. А. Учитель и детский коллектив: Психолого-педагогическое исследование / Н. А. Березовин, Я. Л. Коломинский. – Минск : БГУ, 1975. – 160с.
2. Выготский Л. С. Педагогическая психология / Л. С. Выготский. – М.: Педагогика, 1991. – 479с.
3. Выготский Л. С. Психология / Л. С. Выготский. – М. : ЭКСМО-Пресс, 2000. – 108с.
4. Вяткин Л. Г. Основы дидактики высшей школы / Л. Г. Вяткин, О. Б. Капичникова, А. В. Дрижкин. – Саратов: Изд-во Саратовского ун-та, 1997. – 104с.
5. Железовская Г. И. Коммуникативно-интеллектуальные компетенции студентов / Г. И. Железовская, Л. Б. Якушкина. – Саратов: Изд-во "Лицей", 1998. –102с.
6. Железовская Г. И. Понятийно-диалектическое мышление у студентов. Педагогическая технология и диалектический анализ / Г. И. Железовская. – Саратов : Изд-во Саратовского ун-та, 1993. – 140 с.
7. Кон И. С. Психология ранней юности / И. С. Кон. – М. : АСТ, 2008. – 226 с.
8. Круглякова Г. В. Содержание и технология формирования профессиональной информационно-коммуникативной компетенции студентов-филологов: дис. ... канд. пед. наук: 13.00.08 / Круглякова Галина Владимировна. – Тольятти, 2007. – 199с.
9. Кузьмина Н. В. Методологические проблемы вузовской подготовки / Н. В. Кузьмина, С. А. Тихомиров // Проблемы педагогики высшей школы. – Л.: Знание, 1972. – С.25–26.
10. Левковская Я. В. Формирование профессиональной компетентности будущих переводчиков в вузе на основе акмеологического подхода : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.08 / Левковская Яна Владимировна. – Магнитогорск, 2007. – 184с.
11. Лисовский В. Т. Личность студента / В. Т. Лисовский, А. В. Дмитриев. – Л.: ЛГУ, 1974. – 183 с.
12. Науменко Ю. В. Дифференцированное обучение. Проблемы и перспективы развития / Ю. В. Науменко. – Волгоград: Перемена, 1994. – 24с.
13. Педагогика и психология высшей школы / [Буланова-Топоркова М. В. и др.] ; под ред. С. И. Самыгина. – Ростов-на-Дону: Феникс, 1998. – 544с.

14. Скиба К. М. Психологічні особливості підготовки майбутніх перекладачів / К. М. Скиба // Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі. Міжпредметні зв'язки. Наукові дослідження. Досвід. Пошуки. – 2008. – Вісник №12. – С. 86–93.
15. Shaw M. E. Group Dynamics. The Psychology of Small Group / M. E. Shaw. – New York : McGraw-Hill, 1976. – 464 p.

Данилюк С.С.

МОТИВАЦИОННЫЙ АСПЕКТ ПРОЦЕССА ФОРМИРОВАНИЯ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ СОВРЕМЕННЫХ СПЕЦИАЛИСТОВ

В статье большое внимание сосредоточено на необходимости определить роль мотивации в процессе формирования профессиональной компетентности современных специалистов. Одновременно рассмотрена проблема усиления мотивации к познавательной деятельности будущих специалистов в процессе формирования их профессиональной компетентности. Определены две тенденции, характеризующие студенческий возрастной период.

Ключевые слова: познавательная деятельность, учебная деятельность, профессиональная компетентность, мотивация, внешние мотивы, внутренние мотивы.

Danylyuk S. S.

MOTIVATIONAL ASPECT OF THE PROCESS OF FORMATION OF MODERN SPECIALISTS' PROFESSIONAL COMPETENCE

Much attention to the need to define the role of motivation in the formation of modern specialists' professional competence is paid in the paper. Simultaneously the problem of increasing future specialists' motivation to cognitive activity in the process of formation of their professional competence is considered in the article. Two tendencies that characterize students' age are defined.

Key words: cognitive activities, learning activities, professional competence, motivation, external motifs, internal motifs.

УДК 378.147

Комар О.А.

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ДО ЗАСТОСУВАННЯ ІНТЕРАКТИВНОЇ ТЕХНОЛОГІЇ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Розкривається питання підготовки майбутніх учителів до застосування ними інтерактивної технології у професійній діяльності. Дається пояснення суті інтерактивного навчання та визначаються групи інтерактивних вправ. Надаються приклади практичного застосування інтерактивних вправ при навчання майбутніх учителів у ВНЗ. Практичний досвід підтвердив ефективність професійної підготовки майбутніх учителів через інтерактивне навчання.

Ключові слова: інновація педагогічна, інтерактивне навчання, інтеракція, інтерактивні технології, інтерактивна лекція, співробітництво.

Інтерактивне навчання передбачає абсолютно новий підхід до навчання студентів у ВНЗ. У процесі інтерактивного спілкування студенти мають змогу висловлювати свої думки, пропозиції, критику; сприймати різні думки і міркування, осмислювати їх і робити умовиводи; вчаться бути толерантними і витриманими до міркувань і висловлювань своїх колег. Викладач же виступає в ролі наставника, радника і, ні в якому разі, не карателя, критика тощо.

Аналіз широкого кола різних джерел показав, що в педагогічній науці приділяється значна увага проблемі фахової підготовки майбутнього вчителя, в тому числі і формуванню в нього технологічних умінь. Зокрема, проблемі формування і розвитку загальнопедагогічних